

Kort sagt

Skatteetaten beklager

I Aftenposten 31. mai skriver Nina Sandberg om sin mors opplevelse i møte med Skatteetaten. Jeg er helt enig med Sandberg i at vi i Skatteetaten ikke kan nøye oss med å tvitre at vi skal hjelpe alle. Vi skal hjelpe alle.

Alle som har behov for hjelp fra Skatteetaten, skal få den hjelpen de trenger. Det er uavhengig av hvor man bor i landet, eller hvor kompetent man er digitalt. Det har ikke skjedd her, og det beklager jeg.

I enkelte perioder tar mange kontakt med Skatteetaten. Da vil det til tider oppstå lengre ventetid. Vi har lang erfaring med å tilpasse oss, og vi setter inn flere ressurser i veiledningstjenestene i perioder med stor pågang. Likevel varierer både pågangen og ventetiden fra dag til dag.

Våre veiledere legger ned en stor innsats for å gi alle den hjelpen de har behov for. Det betyr ikke at vi ikke kan bli bedre. I Skatteetaten arbeider vi kontinuerlig med å forbedre tjenestene våre slik at det skal være enkelt å gjøre rett. Forbedringsarbeidet, inkludert veiledningstjenesten vår, er et pågående arbeid.

Skatteetatens samfunnsoppdrag er å sikre finansieringen av velferdssamfunnet. For at Skatteetaten skal sikre etterlevelse og riktig skatt, er det avgjørende at brukerne opplever at det er lett å gjøre rett fra start. Skattesystemet i Norge er bygget på tillit. Vi må opprettholde denne tilliten ved å møte både næringsliv og innbyggere med den hjelpen de trenger, når de trenger det.

Selv om vi som resten av samfunnet videreutvikler de digitale tjenestene, er og skal Skatteetaten være en etat for alle våre brukere. Vi skal derfor tilby og videreutvikle tjenestene med utgangspunkt i brukernes behov, uavhengig av hvor de bor og hvilken digital kompetanse de har.

Igjen: Jeg beklager at vi ikke har innfridd brukernes forventninger til oss i dette tilfellet.

Marta Johanne Gjengedal
divisjonsdirektør, Skatteetaten

Alle som har behov for hjelp fra Skatteetaten, skal få den hjelpen de trenger

Meninger
Klima

Netto opptak av CO₂ i norsk skog har økt frem til omtrent 2009. Nå avtar det, skriver innleggsforfatterne. Foto: Gorm Kallestad, NTB

Norge kan ikke uten videre telle skog som EU, for å nå klimamålene

Debatt

Fay M. Farstad
Seniorforsker, Cicero Senter for klimaforskning

Lars H. Gulbrandsen
Seniorforsker, Fridtjof Nansens Institutt

Erlend A.T. Hermansen
Seniorforsker, Cicero Senter for klimaforskning

Gunnhild Søgaard
Seniorforsker, Norsk institutt for bioøkonomi

Politisk redaktør Kjetil Alstadheim drøfter i Aftenposten 18. mai om Norge kan telle med opptak av klimagasser i skog for å nå sitt klimamål for 2030. Dette er en løsning som Fremskrittspartiet har gått inn for, og Senterpartiet snuser på.

Alstadheim virker skeptisk til denne løs-

ningen, fordi det vil svekke Norges klimamål og dermed også bryte med Parisavtalen.

Men det ser ut til at han mener at Norge i prinsippet kan regne skogopptak inn i klimamålene våre slik vi selv måtte ønske.

Det Alstadheim utelater, er at Norges handlingsrom også begrenses av en egen avtale med EU om felles oppfyllelse av utslippsmålene for 2030. Avtalen innebærer at Norge tar del i EUs klimaregelverk fra 2021 til 2030.

Kan ikke flyte på tidligere tiders innsats. Det eksisterende klimaregelverket er innrettet for å sikre at EU når målet om en utslippsreduksjon på minst 40 prosent innen 2030. Dette regelverket og Norges avtale med EU må reforhandles fordi både EU og Norge har forsterket sine klimamål. Den sittende regjeringen har uttrykt at den ønsker å fortsette klimasamarbeidet med EU. Men det er lite trolig at en reforhandling av EU-avtalen vil åpne opp for at Norge kan telle skog på den måten som Fremskrittspartiet ønsker.

Inntil videre er Norge bundet av EUs ek-

sisterende regelverk for skog- og arealbrukssektoren (LULUCF-forordningen). Det innebærer at utslippene fra skog- og arealbrukssektoren ikke må være større enn opptaket i perioden 2021-2030 (netto null-målet).

Avtalen med EU bruker en fremtidig referansebane for opptak i skog som utgangspunkt for å regne ut måloppnåelse.

Det er altså om vi kan øke opptaket sammenlignet med forventet utvikling som er nøkkelen for om vi kan hente ut «bonuser» her. Det gjør at vi ikke kan flyte på tidligere tiders innsats («Gerhardsen-effekten»). Vi må gjøre en innsats nå for å øke opptaket i norsk skog fremover.

Utviklingen vil avta. Det er også viktig å påpeke at netto opptak i norsk skog har økt frem til omtrent 2009, blant annet på grunn av årsakene som Alstadheim påpeker («Gerhardsen-effekten»). Nå avtar det, blant annet på grunn av økende gammel-skogandel. Gammel skog tar opp mindre CO₂.

Utviklingen vil sannsynligvis være at det årlige opptaket fortsetter å avta en stund og så flater ut.

Det kan også være mulig å snu den langsiktige trenden ved økt innsats i skogkultur, men det vil ikke gi signifikant effekt før om flere tiår.

Det som kan gi økt opptak i skog på kort sikt, er å redusere hugsten. Men det begrenser muligheten for å bruke trevirke for å nå klimamål i andre sektorer.

Mer enn skog. Et annet sentralt poeng Alstadheim ikke tar inn, er at netto null-målet for skog- og arealbrukssektoren inkluderer mer enn skog. Blant annet er tap av karbon ved nedbygging av skog og myr inkludert.

Utslipp fra avskoging - når skog gjøres om til boligfelter, veier og annet - utgjør nær 3 millioner tonn CO₂-ekvivalenter årlig.

En reduksjon i avskogingen vil synes umiddelbart i utslippsregnskapet og kan bidra substansielt til å nå målet om netto null.